

Het mooiste en het vreselijkste theatermoment van...

Stefaan Quix, Internet-specialist
(‘CyberGeek’) Stuc, Leuven

Het is zover, een vrijkaart van de Leuvense cultuurtempel Stuc heeft mijn twee jaar durende boycot van het Belgisch theaterwereldje doorbroken. De laatste jaren gingen de Wooster Group of Hollandia er nog wel in, maar om naar...euh ik wijk af.

Mijn liefde voor klassieke teksten (die mij vroeger al verrassingen en teleurstellingen heeft bezorgd) en mijn genoemde vrijkaart leiden mij naar *Bloet*.

Aankomst 2015, de techniekers zien er bijzonder nerveus uit (Jan is gestopt met roken, Sigrid ziet er ook niet al te rustig uit (heeft Jan wel goed gegeten?). Alleen Lisa heeft (nog) geen last van stress (‘ik hep een nieuwe ballon!!!’).

Half negen (waar is Jan?). Fantastisch. Kwart voor negen (Jan??). We mogen binnen. Negen uur (Jaaaaaaan). De mensen op de eerste rij (de oudere cultuurelite uit het Leuvense) worden nerveus. Kwart na negen (we kunnen beginnen!!!).

Het decor is sober: bruin krantenpapier, een bureau, een stoel en ‘the king’s corner’. Twee geraamten, Sigrid en Lisa, beginnen aan een verbale dans, zoeken mekaar, starten een partijtje menselijke schaaak. Een meeslepende opbouw die aan een film van Jarmusch doet denken.

De mensen op de eerste rij begrijpen er nu reeds niets van (‘plus ça devient vieux plus ça devient con...’). ‘Waar blijft dienen Decorte?’ Enter *JanDc*: vermomd, een masker dragend als een man verbrand door zijn eigen menselijkheid, vloekend brullend tierend, een man bezeten door demonen, aangetast door teveel macht, een man die te veel gruwelijke beslissingen heeft moeten treffen en weet dat het nog niet voorbij is. Colonel Kurtz meets MacBeth. (eerste rij: ‘Is da nu dienen Decorte?’)

Vanaf dit moment zijn alle ogen op *De-Cortez* gericht, Sigrid en Lisa bestaan enkel nog om zijn uur durende extreem harde acteerprestatie te ondersteunen. Na een half uur waanzin stort Decorte neer, Nirvana (met geluid op Motörhead niveau) scheldt uit de boxen, de zaal trilt, de dames en heren van de eerste rij houden angstvallig hun kapsel vast, Kurt Cobain zingt ‘and I swear that I don’t have a gun’, halverwege het nummer scheuren de boxen, wat de muziek net die extra vervor-

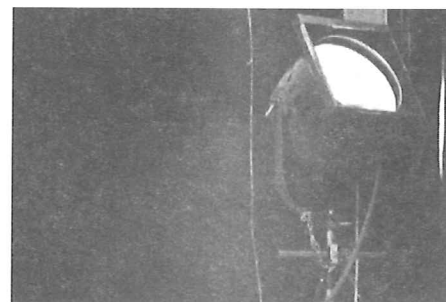
ming geeft die *Dc* nu wel door zijn hoofd spookt.

Gedane zaken nemen echter geen keer en wraak moet genomen worden; de bittere conclusie dringt zich op: tuez les tous, Dieu reconnaîtra les siens.

Welkom op het Ministerie der Waanzin, afdeling verstempelen van ongewensten en dit dan nog onder het motto ‘wie niet voor mij is, is tegen mij’. (‘Den diene, En diene en den diene en den diene...’) Na de laatste stempel zien we dat van het hoofdpersonage alleen nog een hoopje mens overblijft, een rat die in de val van zijn eigen gevoelens is getrapt. Als dan (zoals Kurdt Cobain) de tijd gekomen is om tot de ultieme daad over te gaan, komt de engel Lisa onze man in het Kasteel redden: only love can beat the demon.

Theatergroep Hahallandia in ex-werkplaatsen van de NMBS te Kessel-lo brengt u *De laars en zijn sok* van Herbert Achternbusch. Mét soep, patatten en boerenworst (achteraf gezien toch het hoogtepunt van de avond, die boerenworst).

Het valt mij heel zwaar dit allemaal neer te schrijven wegens het vreselijke hersenletsel dat ik eraan heb overgehouden. Daarom zal ik dan ook direct tot de kern van de zaak overgaan: een man (André van Duin) en een vrouw (André Hazes), op hun erf gezeten vertellen, vertellen en vertellen nog iets meer. Doen hun ding en vertellen nog wat meer... op hun volkomen unieke manier (alleen Van Duin speelt als Van Duin, idem dito Hazes). Dit zal de hele avond niet meer veranderen: het monotone ‘grappiger dan uw buurman’ en ‘boertiger dan uw kolenboer’ kan qua unieke interpretatie van het stuk wel tellen. Maar het hoogtepunt moet nog komen: de fantastische (NOT!!!) imitatie van een kip die de heer Van Kooten gaf tijdens *De laars*. Twee miljard jaar evolutie en we staan weer waar we begonnen zijn dankzij Theatergroep Hahallandia... Dames, heren, er wacht u nog een briljante toekomst tijdens de piekuren van VTM of NOS. Meer ga ik hier niet over schrijven: ik word gewoon mottig van eraan terug te denken.

Kenneth Herdigein, acteur, Amsterdam

Voor een ‘normaal’ acteur, die minstens de helft van het jaar ’s avonds speelt, heb ik, vind ik zelf, het afgelopen seizoen veel gezien: ruim veertig voorstellingen. Ik had nog veel meer willen zien. *Angels in America* in Rotterdam, *Goldberg Variaties* van Art & Pro bijvoorbeeld. Gelukkig kan ik deze voorstellingen nog tijdens het Theaterfestival zien.

De vraag naar wat voor mij het hoogtepunt of dieptepunt van het afgelopen seizoen was, heeft me behoorlijk aan het denken gezet, over wat in het theater nu eigenlijk een hoogtepunt betekent, en wat een dieptepunt. Mijn zogenaamde dieptepunt noemen vind ik te doemdenkerig. Ik ga ervan uit dat mensen die op het toneel gaan staan, dat doen vanuit een sterke behoefte, dat ze weten waarom ze daar gaan staan, dat ze iets te zeggen hebben. Ik kan eigenlijk alleen beoordelen of iets goed gelukt is, minder gelukt, of mislukt. En eerlijk gezegd zie ik nooit iets wat helemaal niet gelukt is. Ik vond het bijvoorbeeld een voorrecht om in *Timon van Athene* van Toneelgroep Amsterdam te mogen staan. Het was wat mij betreft een niet geheel gelukke productie, maar ik heb er wel toneelspel gezien van de allermooiste soort, met name van Pierre Bokma. Er waren in die voorstelling momenten waarop hij niet toneelspeelde, maar toverde; zoals Jessye Norman kan zingen alsof ze door God is aangeraakt.

Toch over hoogtepunten gesproken: de Ilias, of Klaagliederen, Tevengebroid, de Troje Trilogie, *Written on the Wind* of *Cambodja Mon Amour*. Als U die ook heeft gezien moet U het met me eens zijn: stuk voor stuk hoogtepunten. En wat te denken van de nieuwe lichting acteurs en actrices, van wie ik zeker 80% van hun producties heb gezien. Die nieuwe lichting – ja, dat vind ik echt een hoogtepunt!